

Evaluering og overvågning af foranstaltninger til bekæmpelse af organiseret økonomisk kriminalitet vil få stigende betydning for Kommissionen. Den vil med henblik herpå fastlægge arbejdsmetoder samt udvælge områder og mål i nært samarbejde med medlemsstaterne og andre relevante organer f.eks. Europol, Eurostat og medlemsstaternes statistiske kontorer samt relevante sektorer fra den akademiske verden og den private sektor.

Kommissionen har planer om at nedsætte europæiske ekspertgrupper vedrørende statistikker og kriminalforskning og etablere et EU-netværk bestående af nationale korrespondenter om kriminalitetsstatistikker. Der er allerede afholdt to ad hoc- ekspertmøder, der blev organiseret af Kommissionen under et forum for forebyggelse af organiseret kriminalitet med henblik på at forberede dette initiativ.

I denne forbindelse støtter Kommissionen endvidere indførelsen af et sæt økonomiske risikovurderinger af sektorbaseret organiseret kriminalitet med henblik på at formulere en europæisk metodologi for vurdering af økonomiske risici og fremme udviklingen af tidlige varslingsystemer, benchmarking-aktiviteter og identifikation og udveksling af oplysninger om god praksis inden for bekæmpelse af og frygt for kriminalitet.

Værdien af relevante observationsorganer undersøges endelig i denne forbindelse.

(¹) Rådets rammeafgørelse 2002/584/JHA af 13. juni 2002 om den europæiske stævning og overgivelsesprocedure mellem medlemsstater – erklæringer fremsat af en række medlemsstater om vedtagelsen af rammeafgørelsen, EFT L 190 af 18.7.2002.

(²) Rådets rammeafgørelse 2003/577/JHA af 22. juli 2003 om gennemførelse i Den Europæiske Union af bekendtgørelser om fastfrysning af ejendom eller bevis, EUT L 196 af 2.8.2003.

(2004/C 84 E/0945)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0706/04

af Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) til Kommissionen

(9. marts 2004)

Om: Vin

Europa-Kommissionen vedtog i februar overraskende en ændring af lovgivningen om mærkning af vin, som gør det muligt for tredjelande at markedsføre vine i Den Europæiske Union med traditionelle EU-betegnelser, f.eks. crianza, reserva eller gran reserva, hvilket er i modstrid med producentlandenes holdning.

På den anden side har Fællesskabets udøvende myndighed i årevis ført hårde forhandlinger, såvel bilaterale som i WTO-regi, for at bevare vores traditionelle betegnelser. For nylig har flere tredjelande indgivet klager for WTO over forordning (EF) 753/2002 (¹) om mærkning af vin, da den i praksis ikke tillader anvendelse af de traditionelle fællesskabsbetegnelser.

Kan Kommissionen forklare, hvorfor den ikke har ventet på, at WTO afgiver sin udtalelse, før den ændrer vores lovgivning, uden at give os mulighed for at forsvare vores interesser over for den internationale organisation?

Hvad er baggrunden for denne ændring i forhold til Den Europæiske Unions traditionelle holdning på området?

Hvor meget mener Europa-Kommissionen, at sektorens tab kan beløbe sig til?

(¹) EFT L 118 af 4.5.2002, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(13. april 2004)

Kommissionen blev nødt til at vedtage nye regler for beskrivelse, betegnelse, præsentation og beskyttelse af visse vinprodukter for at afværge et panel i Verdenshandelsorganisationen (WTO), hvilket ville have udgjort en alvorlig trussel for EU's politik for mærkning af vin.

Som nævnt i det skriftlige spørgsmål har flere tredjelande efter meddelelsen af forordning (EF) nr. 753/2002⁽¹⁾ til Verdenshandelsorganisationen sendt deres kommentarer til og udtrykt forbehold over for WTO. Der blev afholdt to høringer om dette emne i Genève. Tredjelandene betragtede den eksklusive beskyttelse af visse traditionelle udtryk (del B) som en ny intellektuel ejendomsret fra EU's side i forbindelse med TRIPS-aftalen, der kom oveni aftalen om geografiske betegnelser. Et panel i WTO om dette emne kunne have bragt EU's politik om beskyttelse af geografiske betegnelser i fare og måtte derfor undgås.

I betragtning af tredjelandenes bemærkninger besluttede Kommissionen at foretage visse ændringer i ovennævnte forordning. Disse ændringer vedrører især tredjelandenes mulighed for at benytte visse traditionelle udtryk, hvis de overholder de regler, der gælder for medlemsstaterne.

Der skulle endvidere tages hensyn til, at flere tredjelande ikke råder over et centraliseret regelsæt i vinsektoren. EU's krav til lovgivningen blev derfor ændret, og princippet om »regler« blev erstattet af princippet om »gældende regler«. Disse regler omfatter dem, der udstedes af repræsentative erhvervsorganisationer. Der blev også indført en definition på »repræsentativitet«.

Det er også vigtigt at understrege, at der i Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999⁽²⁾ ikke refereres til de to typer traditionelle udtryk i modstrid med bilag III til forordning (EF) nr. 753/2002, men kun til Kommissionens mulighed for at vedtage normer for traditionelle udtryk i overensstemmelse med de gældende bestemmelser i medlemsstaterne.

De nye betingelser for tredjelandenes benyttelse af traditionelle EF-udtryk er lig med dem, der førhen var gældende for benyttelsen af de traditionelle udtryk i bilag III, del A, i forordning (EF) nr. 753/2002.

Blandt disse betingelser figurerer ifølge artikel 1, nr. 10, i forordning (EF) nr. 316/2004⁽³⁾ vedrørende ændring af artikel 37, stk. 1, litra e), i forordning (EF) nr. 753/2002 følgende:

- a) tredjelandet skal indgive en begrundet anmodning til Kommissionen og fremsende oplysninger, som kan begrunde godkendelsen af det traditionelle udtryk
- b) sproget for det traditionelle udtryk skal være det officielle sprog i det tredjeland, der har fremsat anmodningen, og udtrykket skal være anvendt på dette sprog i mindst ti år
- c) hvis sproget for det traditionelle udtryk ikke er tredjelandets officielle sprog, skal dets benyttelse være fastsat i det pågældende tredjelandets lovgivning, og i dette tilfælde skal det traditionelle udtryk være benyttet uafbrudt i mindst de sidste femogtyve år
- d) andre kriterier såsom udtrykkets »specificitet« og »særegne karakter« samt bekæmpelse af muligheden for bedrageri som fastsat i samme forordning skal også opfyldes.

I det konkrete tilfælde med de spanske traditionelle udtryk »Reserva«, »Gran Reserva« eller »Crianza« som nævnt i det skriftlige spørgsmål til Kommissionen er betingelserne for tredjelandes benyttelse af dem i

Fællesskabet uændret, eftersom disse udtryk allerede figurerede i bilag III, del A, i forordning (EF) nr. 753/2002.

- (¹) Kommissionens forordning (EF) nr. 753/2002 af 29. april 2002 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 for så vidt angår beskrivelse, betegnelse, præsentation og beskyttelse af visse, EFT L 118 af 4.5.2002.
- (²) Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for vin, EFT L 179 af 14.7.1999.
- (³) Kommissionens forordning (EF) nr. 316/2004 af 20. februar 2004 om ændring af forordning (EF) nr. 753/2002, EUT L 55 af 24.2.2004.

(2004/C 84 E/0946)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0712/04
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen**

(10. marts 2004)

Om: En forøgelse af den årlige sukkerkvote til Portugal

Under et besøg for nylig på DAI – Selskabet for Agroindustri Udvikling a/s – i Coruche, Portugal kunne jeg konstatere, at virksomheden i 2002 har været i stand til fra de portugisiske landmænd at fremskaffe alle de råvarer, der er nødvendige for at fremstille den kvote af hvidt sukker, som er tildelt det kontinentale Portugal.

Men denne kvote på omkring 70 tusind tons hvid sukker fremstillet af sukkerroer udgør kun godt 23 % af behovet på det portugisiske marked. For øjeblikket har DAI kapacitet til at producere mere end 100 tusindtons hvidt sukker, og i området omkring Alqueva-dæmningen er der mulighed for, at portugisiske landmænd kan producere endnu flere sukkerroer.

Jeg beder Dem derfor oplyse mig om, hvilke skridt man for tiden har under overvejelse, set i lyset af forslaget om at revidere markedsordningen for sukker og af nødvendigheden af at forøge det kontinentale Portugals kvote til 100 tusind tons.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(13. april 2004)

Sukkerraffinaderierne i Portugal er i henhold til artikel 39 i Rådets forordning (EF) nr. 1260/2001 om den fælles markedsordning for sukker(¹) omfattet af en forsyningsgaranti, som opfyldes ved hjælp af præferenceimport af næsten 300 000 tons rårørsukker fra landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS). Denne mængde, der importeres til en gennemsnitlig pris på ca. 500 EUR pr. ton, svarer til Portugals sukkerforbrug.

Denne bestemmelse gør det muligt at opretholde virksomheden i de portugisiske raffinaderier og den traditionelle forsyning af det portugisiske marked med sukker fra visse afrikanske lande.

Selvom Portugal ikke tidligere har produceret sukker, har landet siden tiltrædelsen desuden nydt godt af en produktionskvote på ca. 70 000 tons sukkerroer. Til trods for de relativt høje produktionsomkostninger har sukkerroeproduktionen etableret sig og er steget gradvist, således at den når denne kvote.

I takt med at produktionen er steget, er Portugal begyndt at eksportere sukker, og landets sukkerekspert er nu på 90 000 tons.

Næsten halvdelen af denne mængde eksporteres til tredjelande med eksportstøtte fra EU, som i øjeblikket er på over 500 EU pr. ton. Disse restitutioner gør det muligt at sænke prisen på det sukker, der er i overskud på portugisiske marked, til samme niveau som verdensmarkedsprisen, dvs. under 200 EUR pr. ton. Resten af overskudssukkeret sendes til de øvrige EU-lande, hovedsagelig Spanien.

I betragtning af de særlige forhold, der gælder for forsyningsituationen på det portugisiske marked, vil en forhøjelse af produktionskvoten for sukkerroer betyde, at det er nødvendigt at øge eksporten af sukker og dermed EU's eksportstøtte, hvilket ikke kan berettiges af budgetmæssige årsager.

(¹) EFT L 178 af 30.6.2001.